

SLADKÝ ŽIVOT

Bella Masonová
Nevěsta
s dobrou pověstí

BELLA MASONOVÁ

NEVĚSTA
S DOBROU POVĚSTÍ

PŘEKLAD

MARIE HAJDOVÁ

Milá čtenářko,

minulý a předminulý měsíc jsem Vám adresoval dva své „španělské listy“. Tak jestli dovolíte, uzavřel bych to dneska posledním; do třetice všeho dobrého.

Když jsem se před pár roky dostal poprvé na slavnou barcelonskou nákupní třídu Rambla, čekal jsem – ovlivněn příběhy, v nichž tam nakupují hrdinky vyba-vené zlatou kreditní kartou hrdiny-miliardáře, že přes samé Manoly Blahniky, Diory apod. nebude vidět „obyčejný svět“.

A víte, že to tak není? Sklenka proseka a talířek s tapas vás tam určitě nezruinují. Ale nejvíce mě překvapila ta spousta stánků s květinami, které prodávají semínka – opět květin, ale také rajčat, okurek a papriček. To je teď po celé Evropě obrovský hit; také mně dozrávají papričky původem z asi pěti zemí světa.

A tak jsem uvažoval, jak zrovna tahle „móda“ má blízko k tomu, o čem jsou mé příběhy. Tedy k lásce. Takové semínko nestačí hodit do hlíny, ať už si to dopadne, jak chce. Je třeba se o něj starat. A je třeba se smířit s tím, že květy, neřkuli plody uvidíme až za mnoho týdnů či měsíců. A s láskou je třeba pracovat stejně – starat se o ni a čekat, trpělivě čekat, až se „urodí“...

I když čtrnáct let, tedy tak dlouho, jako museli čekat Minerva a Oliveiro v povídce Nesmíš být mým mužem! od Amandy Cinelliové, je přece jen snad až příliš mnoho!

*... s láskou
Váš Harlequin*

Bella Masonová

**NEVĚSTA
S DOBROU POVĚSTÍ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Their Diamond Ring Ruse

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Marie Hajdová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Bella Mason
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN 978-83-291-1817-0 (EPUB)

ISBN 978-83-291-1818-7 (MOBI)

ISBN 978-83-291-1819-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Za těch dvacet let se tu vůbec nic nezměnilo. Všechno bylo úplně stejné jako tehdy, od knih až po barový stolek ve tvaru globusu, který stál v rohu.

Naproti Lily Barnes-Shahové stál Devan, její bratr. Oba tenhle pokoj, který býval otcovou pracovnou, kdysi milovali. Přestože neměli povoleno si tu hrát, vždycky se nějak stalo, že se tu ocitli. Nábytek z tmavého dřeva a těžké závěsy spadající až na zem nabízely perfektní úkryty, jenže otec je pokaždé našel a vyháněl ven, naoko přísně, ale přitom jen stěží potlačoval úsměv.

Teď tohle místo ovšem působilo hrůzostrašně.

Její otec Samar – Sam, jak mu říkali přátelé – téměř před dvěma měsíci nečekaně zemřel na infarkt. Stalo se to jen pár týdnů před jeho šestašedesátými narozeninami. Ten den se Lily úplně změnil život. A jediný člověk, o němž doufala, že by jí mohl pomoci, jí právě dokázal, jak málo ho to zajímá.

To byla další rána pro její už tak zlomené srdce.

Firmu Shah International zdědil otec od svého otce, jejich dědečka, a nyní měl v rodinné tradici pokračovat Devan. Od chvíle, kdy do firmy ještě po boku svého otce vstoupil, se soustředil jen na práci. Otec získal to, po čem vždycky toužil – pokračovatele. Ale ona přišla o nejlepšího přítele. Svého bratra.

„Otec to plánoval celé roky. Předtím ti to nevadilo, tak proč je to najednou problém?“ zeptal se jí Devan, který stál za stolem.

Bože, vypadá úplně jako otec, pomyslela si. Oba měli zlatavě hnědou pokožku, tmavě hnědé oči a husté černé vlasy. Devan byl teď hlavou rodiny. Teď bylo jeho slovo zákonem.

„Nikdy jsem s tím nesouhlasila, ale co jsem mohla dělat? Bylo mi devatenáct a studovala jsem v zahraničí. Ale pořád jsem na něj naléhala, celých pět let!“

Lily se vždycky chtěla otci zavděčit – udělala cokoli, jen aby na ni byl pyšný. Byl velmi konzervativní, ctil tradice a očekával poslušnost. Ale s tímhle se prostě smířit nedokázala.

„Poslední dobou jsem nad tím hodně přemýšlela. Otec mi slíbil, že najde způsob, jak to vyřešit. A teď je otec po smrti, takže je to na tobě, Deve. Jen ty to můžeš zastavit.“

Znovu si v duchu vybavila ten rozhovor s otcem. Ano, to on ji dostal do této situace, ale také jí dal naději, že se pokusí ji z té dohody osvobodit, potom, co se ukázalo, jaký je Lincoln doopravdy. Slíbil jí, že najde jiné řešení, a své sliby nikdy neporušil.

Než ho tak zákeřně a nečekaně připravil infarkt o život.

„To tvoje zasnoubení...“

To ji rozčílilo ještě víc. Jak vůbec může Devan označit tohle šílenství jako zasnoubení? Ji nikdo o ruku nepožádal. Neřekla žádné ano. Jednali s ní, jako by byla nějaké zboží.

„Domluvené manželství,“ ucedila skrz zaťaté zuby.

„To zasnoubení ochrání nás oba.“

Ničilo ji pomyšlení, že právě Devan, který ji znal nejlépe, ignoroval její pocity. Přece viděl, jak s ní cloumá hněv, a stejně mu to bylo fuk. Kam se poděl její nejbližší přítel?

„Ochrání leda tak firmu. Myslela jsem, že můj bratr by chtěl ochránit mě,“ řekla Lily potichu, slova z ní vyletěla dřív, než si to stihla uvědomit.

Tak moc doufala, že jí Devan pomůže. Ale teď jí bylo jasné, že ten chlapec, který jí měl tak rád, je pryč.

„Lily, tohle je vážně pro nás oba to nejlepší. Ano, naší firmě se daří, ale v Arumu otec vlastnil pouze třicet procent a Arthur držel padesát procent – což bylo dobré, dokud byl Arthur naživu, a vlastně i potom, kdy to po jeho smrti převzal Lincoln...“

„A teď, když je po smrti i otec?“

Arthur Harrison byl odedávna nejlepším přítelem jejich otce. Pohybovali se ve stejných kruzích, chodili do stejné školy i na stejnou univerzitu. Od mládí byli spíš jako bratři, a tak to zůstalo celá léta. Nebylo proto divu, že Arthur Samovi navrhl, aby začali podnikat společně.

Na začátku si otevřeli malé pekařství, aby si vyzkoušeli, jestli si budou rozumět i v obchodních záležitostech. Netrvalo dlouho a založili nejprve jeden supermarket, pak celý řetězec a nakonec jejich firma začala zboží i vyrábět.

Sam měl svoje důvody, proč souhlasil s tím, že bude mít ve firmě menší podíl. Tím hlavním však bylo, že mít chat práci a přátelství bylo proti jeho zásadám, takže menší podíl znamenal i menší riziko. Byla to první firma, kterou Arthur zakládal úplně od začátku, a nikdo netušil, jak se jim bude dařit.

Takže Sam byl na začátku spokojený s třiceti procenty. Ostatně, Shah International byl vždycky jeho hlavní prioritou... dokud se z Arumu nestal gigant.

Lily Arthura milovala. Byl to chytrý a schopný obchodník, stejně jako její otec. V zasedací místnosti uměl budit hrůzu, v kruhu rodiny a přátel se z něj stával milý a láskyplný muž. Právě proto bylo tak překvapivé, co z jeho syna Lincolna vyrostlo.

„Lil, Lincoln je teď majoritním akcionářem,“ vysvětloval Devan. „Je nezbytné, aby ses za něj provdala, jak se očekává, a zajistila, že bude spokojený. Musíme s ním vycházet v dobrém. On není jako Arthur. Nemůžeme dovolit, aby začal skupovat další akcie a svůj podíl ještě navýšil. Co by pak s firmou bylo?“

„Nechci si ho vzít, Devane. Nikdy jsem nechtěla.“ Lily cítila, že jí začíná přemáhat nevolnost. A zoufalství.

„Mrzí mě to, Lily. My dva víme, co je Lincoln zač, víc než kdokoliv jiný.“

Vždyť taky všichni tři vyrůstali společně. Devan byl vždycky ten zodpovědný, vůdce jejich skupiny. Když byla Lily mladší, myslela si, že je to prostě proto, že Devan je z nich nejstarší. Připadalo jí to nespravedlivé. To ona chtěla být vůdcem, a Devan jí to naštěstí dopřával. Byla jako z divokých vajec, vždycky se s každým hned spřátelila, hrnula se do každého dobrodružství a byla pro každou špatnost. Ale Lincoln... Ten byl vždycky odtažitý. Vypočítavý. Rozmazlený. Přesvědčený, že mu všechno patří. A když dospěl, jenom se to zhoršilo.

Občas Sam s Arthurem vtipkovali, že by se Lily a Lincoln mohli vzít, a nikdy jí neuniklo, jak se přitom Lincoln zatvářil. Bylo jí jasné, že Lincoln netouží po ní – ale s ní po svém boku by získal absolutní kontrolu nad firmou. Stala by se pouhou figurkou, díky níž by mohl kontrolovat Devana.

Když Arthur zemřel, Sam si chtěl s Lincolnem o plánovaném sňatku vážně promluvit. Věděl, že ze spojení obou rodin nebude mít užitek jen Lincoln, ale také Lily s Devanem. Devan už dřív dokázal, že umí uvažovat strategicky, a příležitost, kterou by manželství Lily a Lincoln přineslo, by uměl využít ve svůj prospěch. Nebylo pravděpodobné, že by se Lincoln chtěl zbavit někoho, kdo už by patřil do rodiny.

Lily si dobře pamatovala ten den, kdy jí o plánované svatbě otec řekl. Celá se otřásla, protože jí okamžitě bylo jasné, jak příšerný by byl život s Lincolnem.

„Jasně, myslí si, že jsem blázen, když jsem doufala, že by mě toho chtěl vlastní bratr ušetřit,“ ucedila.

Otočila se k němu zády. Jako blázen, přesně tak si teď připadala. Nestála však o to, aby Devan z jejího výrazu poznal, jak moc ji to ranilo.

„Nechci tě do ničeho tlačit, ale tak to prostě je,“ dodal Devan konejšivě.

„Takže firma je důležitější než já?“ vyprskla a pořád se nedokázala přinutit se znovu k němu obrátit čelem.

„Lily...“ Vyznělo to jako napomenutí.

Ať se jde vycpat!

Zdvořilosti už bylo dost. Zkoušela ho požádat o pomoc, ale už ho nepotřebuje. Musí udělat něco sama – bez Devana.

„Nech si to svoje Lily, Deve. Říkal jsi, že Shah International se daří, ne? Oba víme, že to je slabé slovo. Tahle firma vydělává tolik peněz, že už neví, co s nimi. No a, že se tě Lincoln snaží vyštípat z Arumu. Vždyť ti to může být jedno. Ale ty prostě chceš mít pořád víc a je ti fuk, že ten, kdo za to zaplatí, jsem já.“

„Vůbec nevíš, o čem mluvíš,“ poznamenal její bratr potichu. „Nikdy jsi nechtěla mít s firmou nic společného.“

To byla pravda. Nestála o to trávit celé dny ve skleněné věži. Což bylo v pořádku, protože všechna očekávání v tomto směru splňoval Devan, a ještě rád.

Otec jí dopřál, aby si šla za svým snem. Zaplatil jí cukrářskou školu ve Francii a současně s ní zvládla Lily získat i titul na obchodní univerzitě. Znalost obou oborů využila ve chvíli, kdy si otevřela svou první cukrárnu ve čtvrti Fisherman's Wharf. A teď, v pouhých čtyřia dvaceti letech, vedla jednu z nejoblíbenějších cukráren v San Francisku. To ovšem neznamenalo, že o rodinné firmě neví vůbec nic.

Uštěpačně se zasmála. „Co se to s námi stalo, Deve? Ten starý Dev, kterého jsem znávala, by nic takového neřekl, ale tahle tvoje nová tvář... Připadáš mi jako někdo cizí.“

Lily se k němu konečně otočila. Devan pořád stál za stolem.

„Máš pravdu, určitě jsem nechtěla pracovat ve firmě.“

A když vidím, co to udělalo s tebou, ani nevím, proč bych o to měla stát. Ale i tak znám svou cenu. Jsi tak upnutý na svých mizerných třicet procent v Arumu, že vůbec nevidíš bohatství, které ti přineslo Shah International.“

„Takže když nebude po tvém, zpřetrháš se mnou všechna pouta? Necháš mě napospas vlkům?“

Lily se zhluboka nadechla. To pomyšlení jí trhalo srdce. Už jen to, že se spolu začali tak hádat, jí trápilo. Teď měli jen jeden druhého. Po smrti otce jejich matka prohlásila, že nedokáže dál žít v jejich velkém domě na Presidio Heights, se všemi těmi vzpomínkami. Ale nedokázala ho ani prodat, tak se rozhodla cestovat. Naposledy Lily zaslechla, že Victoria Barnes-Shahová je někde v Itálii.

I na tento rozhovor by Lily nejraději zapomněla. Svěřila se matce s tím, že se nechce provdat za Lincolna, ale Victoria na ni začala naléhat, protože: „*Tvůj otec tě opravdu miloval a pro své děti chtěl jen to nejlepší. Měla bys udělat to, co si přál.*“

Možná to řekla jen proto, že se stále trápila žalem, ale Lily si připadala ještě osamělejší. A tak zůstali ona a Devan v tomhle obrovském domě sami.

„Chtěla bych, aby ti došlo, jak nespravedlivé je po mně něco takového chtít.“ Sledovala ho a ani na okamžik neuhnula pohledem. „Nikdy jsem ti nechtěla ublížit, ne záměrně, ale pokud mi nepomůžeš, vyřeším to po svém.“

Devan se zatvářil znepokojeně. „Prosím, hlavně nebuď zbrklá.“

Na to se ani neobtěžovala odpovědět. Prostě chce jen žít svůj život, svobodně. Provdat se za toho, koho si vybere – pokud se vůbec rozhodne se vdávat.

„A nezapomeň, že dnes večer jdeme na tu společenskou akci,“ připomněl jí Devan.

„To si snad děláš legraci!“ zasyčela Lily. „Po tom všem, co jsem právě řekla?“

Devan ztěžka vydechl. „Podívej, jestli nechceš jít s Lincolnem, nemusíš. Prostě tam pojď se mnou.“

Lily zkoumavě pozorovala svého bratra. Nebyla si jistá, jestli může jeho pozvání věřit. Ale zdálo se jí, že by to mohla být nabídka ke smíru. Tak to tak také vzala.

„Dobře.“

Což ale neznamenal, že nebude dál hledat způsob, jak z toho ven. A začne hned...

DRUHÁ KAPITOLA

Lily seděla vedle svého bratra, vyhlížela z okna limuzíny a přitom si bezmyšlenkovitě pohrávala s diamantovým náramkem. Od rozhovoru v otcově pracovně s Devanem nepromluvila ani slovo, takže mezi nimi panovala dusná atmosféra. Neměla svému bratrovi co říct, ale upřímně musela připustit, že mu byla vděčná, když ji nenutil, aby na dnešní akci šla společně s Lincolnem.

„Až tam budeme, myslíš, že dokážeš nedat najevo, jak moc mě nenávidíš?“ zeptal se Devan.

Lily k němu zalétla pohledem. „Tak to není, Deve. Nenávidím, že mě všichni do něčeho tlačí,“ poznamenala a zase se odvrátila k oknu.

Věděla, jak moc je dnešní večer důležitý. Byla to první společenská akce, na které se měl Devan objevit jako nástupce svého zesnulého otce. Chtěla ho podpořit.

Akce se konala v luxusním butikovém hotelu The Royal ve čtvrti Presidio. Lily to místo milovala. Ve dne to tam bylo nádherné, ale v noci byl odtud dechberoucí výhled na rozzářený most Golden Gate Bridge. A navíc členové těch nejbohatších rodin to sem měli blízko.

Přestože to byla pracovní akce určená k navazování obchodních kontaktů, bylo naprosto jasné, kdo budou hosté. Byla to tradiční událost, založená před mnoha a mnoha lety členy pevně sevřené komunity tradičních bohatých klanů. Lily si vybavovala jen pár nových lidí, kteří se tu za celou dobu objevili. Byli to ti, kteří

dokázali vydělat takové jmění, že už bylo nemožné je dál ignorovat.

Limuzína zastavila a k autu okamžitě přispěchal mladý muž v dokonalé uniformě, otevřel Lily dveře a pomohl jí vystoupit.

Jakmile vstoupili do velkého sálu osvětleném křišťálovými lustry, spatřila Lily siluetu Golden Gate Bridge, zářícího oproti inkoustově modré obloze.

Devan jí vzal okolo ramen a pobízel ji, aby pokračovala dál a věnovala pozornost všem hostům oděným do střídmych společenských šatů, z nichž však číselo bohatství. Někteří hosté už v rukou drželi štíhlé sklenice šampaňského, jiní divoce gestikulovali a široce se usmívali. Odněkud se ozývala tlumená klasická hudba, ale téměř zanikala v neutichajícím šumu hlasů.

Všude postávaly skupinky lidí a mezi nimi se, téměř neviditelní, míhali číšníci v černých vestách a roznášeli podnosy plné chutných a umělecky nazdobených jednohubek.

Všimla si, jak Devan pozorným okem sleduje tváře v davu, potom na ni mávl a ukázal jí, kam se mají vydat. Žaludek se jí stáhl. Doufala, že bude moci celý večer strávit po boku svého bratra, teď jí však bylo jasné, že to byl nesmysl. Naději vystřídal spalující hněv, který se jí však podařilo zakrýt vítězným úsměvem.

Otočila se k Devanovi. Neuniklo jí, že se mu v očích mihl záblesk nejistoty, který se ihned změnil v pohled plný odhodlání. Vedl ji směrem k Lincolovi. Lily ucítila na jazyku hořkou pachutí zrady. Pokud jí to nedošlo už odpoledne, teď to bylo naprosto jasné: Devan jí nepomůže.

Lily upírala pohled přímo na Lincolna, kterému z očí číselo touha vlastnit všechno, na co ukáže. Sledoval ji, jako by byla nějaká tretka, a přesně tak se v tu chvíli i cítila. Celé to byl jen obchod a ona byla tím, s čím se obchodovalo.

Setřásla ze sebe bratrovu ruku. „Ahoj, Lincolne.“

V modrých očích mu zajiskřilo, sklonil se a chtěl jí políbit. Lily však na poslední chvíli odvrátila hlavu, takže se jí jeho rty otřely jen o tvář. Na kůži jí zalechtaly jeho blondaté vlasy, když se odtáhl.

„Lily,“ ucedil skrz sevřené rty, vzal jí okolo pasu a přitáhl si ji k sobě.

Jeho ruka byla jako řetěz, kterým jí k sobě poutal. Přesně tak se cítila, spoutaná a v pasti.

Žaludek se jí svíral tím víc, čím silněji jí Lincoln držel za boky. Nebylo to ale vášní, jen chtěl dát najevo, že je jeho majetek. Najednou se nemohla nadechnout. Musí odsud okamžitě pryč. Musí něco udělat. Lincoln plánoval, že jejich svatba bude společenskou událostí roku. To pomyslení nesnesla. Jaký život by jí s ním čekal?

To se nesmí stát. Jen jednou mu její otec navrhl, aby jejich zasnuby zrušili. Sam se mu snažil vysvětlit, že Lily má v plánu žít jiný život a nemůže se za něj provdat. Lincoln se ho však zeptal, jestli *opravdu* chce riskovat Devanovu pozici v Arumu. S takovým člověkem by žít prostě nedokázala.

Žluč jí vystoupala až do krku. Pomyslela si, co by její odmítnutí znamenalo pro Devana. A také by tím zklamala svou matku, kdyby se nepodvolila přáním svého otce. Přestože on jí před svou smrtí slíbil, že najde jiné řešení.

Lily zavřela oči a zhluboka se nadechla, aby potlačila blížící se záchvat paniky a zoufalství. Potřebovala přemýšlet, jenže když oči znovu otevřela, upoutala její pozornost neznámá postava. Muž v tmavém obleku, se zrzavými vlasy a vážnou tváří.

Byl velmi pohledný a oblečený do dokonalého večerního obleku. Zdálo se, jako by se v něm narodil. Připomínal divokou šelmu, která si hledá svou kořist. Vznášela se kolem něj aura lovce, která k sobě přitahovala zraky všech a díky níž se stal centrem pozornosti.

Jako by na sobě ucítil Lilyin pohled, ohlédl se pođíval

se přímo na ni. Z místa, kde stála, nedokázala rozpoznat, jakou barvu mají jeho oči, ale stejně se pod tím pohledem zachvěla. Dokonce v tu chvíli ani nevnímala Lincolново pevné sevření okolo pasu.

Julian Ford postával u baru se skleničkou v ruce. Pozvedl sodu s plátkem limetky k ústům, usrkl si, na jazyku ucítil příjemnou nahořklou chuť. Podobné akce nesnášel. Raději by byl doma nebo ve své kanceláři a pracoval. Rozšiřoval svou firmu nebo vytvářel návrhy pro další nové technologie.

Dnes večer však neměl na výběr.

Zdvořilá společenská konverzace se zazobanými snoby se mu přičíla, ale dokonce i on věděl, jak důležitá je tahle událost. Dala se tu navázat spousta cenných kontaktů a dostat se na ni nebylo jen tak. Pozvání – a dost neochotné, jak předpokládal – dostal jen díky tomu, kolik peněz měl v bance. Miliardáře nikdo nedokázal ignorovat příliš dlouho. Zejména ne takového, jakým byl on.

Znovu se rozhlédl po místnosti a pozorně si prohlížel všechny ty hlavní průmyslové hráče, nad kterými si přál zvítězit. V duchu z nich vybíral ty, se kterými by se mu vyplatilo spolupracovat. Vítězit pro něj neznamenalohrát hry, přetvařovat se a podbízet se. Ne. Pro Juliana to znamenalo vybudovat vlastníma rukama úspěšnou firmu. Vítězit znamenalo ukázat lidem, o co všechno přijdou, pokud s ním obchod *neuzavřou*, a naopak co všechno jim spolupráce s ním může přinést.

To, že byl dnes večer tady, byl jen první krok.

Potřeboval se dostat na večeři Zenithu, která se měla konat za pár týdnů. Dnešní akce byla sice exkluzivní, ale to nebylo nic proti tomu, jaké kontakty se daly navázat tam. Rozčilovalo ho, že stále ještě nedostal pozvánku, a dost možná se na tom nic nezmění ani po dnešním večeru.

Znovu si usrkl ze sklenice a volnou ruku si zastrčil do

kapsy. Potom se otočil ke staršímu muži stojícímu vedle, který v ruce třímál sklenici skotské whisky.

„To, že jsi tady, ti může hodně pomoci,“ řekl Henry Cross, muž, kterému Julian hodně dlužil. Henry byl jeho mentor. Jediný člověk, kterému důvěřoval.

Na univerzitě byl Julian jeden z nejmladších. Nejen že byl o mnoho mladší než většina ostatních studentů, ale také mnohem, mnohem chytřejší. Právě Henry v tomto velmi chudém a vážném mladém muži, kterému nechybělo odhodlání, rozpoznal génia a vzal ho pod svá křídla.

Nyní byl Julian majitelem firmy IRES, která byla špičkou mezi firmami na poli technologií zaměřených na obnovitelné zdroje energie. Díky vlastnímu vynálezu – který zkonstruoval, ještě než mu bylo dvacet – se z něj stal nejprve milionář, poté miliardář. Úspěch jeho firmy však pocházel především z aktivit mimo Spojené státy. Na domácí půdě se mu stále ještě nepodařilo se významně prosadit.

Bylo těžké přesvědčit americké společnosti, aby s ním začaly spolupracovat. Dokonce i tady, v San Francisku, kde sídlilo vedení jeho firmy, s ním firmy tvrdohlavě odmítaly spolupracovat. Zámořský úspěch Julianovi nestačil. Potřeboval zopakovat svůj úspěch i doma.

Díky svému dravému odhodlání vybudoval IRES z ničeho až v giganta svého oboru. Dokázal přesně odhadnout, na co se musí soustředit, aby dosáhl svého. Takže ne, nezačne si hned s prvním, kdo se mu v téhle společnosti namane a kdo bude mít peníze – protože to měli všichni. Vyberte si jen těch pár nejvlivnějších.

Ostatně, ani predátor si svou kořist nevybírání naslepo... pečlivě si ji zvolí a teprve potom se vydá na lov.

„Problém je, že mě vůbec nezajímají lidi, kteří se mnou *chtějí* mluvit,“ odpověděl a rozhlédl se po místnosti.

„Bude těžké dostat se mezi ně,“ podotkl souhlasně

Henry a přes rameno pohlédl na muže, na kterého se zaměřil i Julian.

„Lincoln Harrison mi svůj čas rozhodně nevěnuje. Ani se neobtěžuje mi zvednout telefon,“ ucedil skrz zatnuté zuby.

„Zaslechl jsem, že přemýšlí o investicích do obnovitelné energie...“ Henry se opřel o bar.

„To ano. Ale vsadím se, že doufá, že mu jeden z jeho společníků s tím správným původem nějakým kouzlem nabídne přesně to, co hledá.“

To byl ten problém, na který Julian neustále narážel. Lidem jako Lincoln Harrison nezáleželo na tom, kdo jim mohl nabídnout vhodné řešení – ale na tom, zda byl dotyčný uvedený na tom správném a schváleném seznamu bohatých patolízalů s dlouhým rodokmenem. Protože narodit se mimo tento uzavřený okruh znamenalo neodpustitelnou vadu.

Náhle vešla do sálu žena. Se zlatavě hnědou pokožkou. Lesklé černé vlasy měla sepnuté, takže odhalovala její elegantní krk. Vyzařovala z ní elegance a v moři obleků tlumených barev zářila ve svých světle žlutých šatech jako slunce, elegantní a pružná jako šelma.

Byla to Lily Barnes-Shahová.

Julian z ní nemohl spustit oči, když ona a její bratr nezamířili k nikomu jinému než k samotnému Lincolnu Harrisonovi. Se zájmem sledoval, jak se vyhnula jeho polibku a jak ztuhla, když se jí dotkl.

Julian se otočil zpátky k Henrymu. Bylo těžké ho vnímat, když veškerou jeho pozornost si získala Lily.

„Proč se právě teď rozhodl investovat do ekologie? Kvůli PR?“ zeptal se Henry.

„Ne...“ Julian se přinutil věnovat se rozhovoru s Henrym. „A rozhodně to nemá co dělat s morální zodpovědností. Prostě zjistil, kolik se v tom točí peněz a kolik by mohl vydělat.“

Julian pohledem zase zabloudil k Lily, ale tentokrát se hned zase vrátil ke svému mentorovi. Neměl ve

zvyku ovlivňovat motivy svých klientů, a dokud dosahoval svých vlastních cílů, muselo mu to stačit.

„Co na tom, když se mi do Arumu stejně nepodaří dostat.“

„Víš, že mají problémy, ne?“ odušil Henry.

To Julian samozřejmě věděl, ale nedokázal s tím nic udělat.

„Ty jsi mezi nimi nový. Myslí si o tobě, že jsi až moc bezcitný.“

Jeho takzvaná bezcitnost ho pronásledovala neustále. Většinou si to užíval, ale občas to bylo spíš na škodu. Prostě se vždycky snažil najít to nejefektivnější řešení, takže už nezbyval čas ani prostor na to dbát na city ostatních.

Efektivní bylo převzít společnost, doslova ji svléknout z kůže a co nejlépe ji využít. Šlo o obchod, se kterým neměly city co dělat. A mimo obchod... Mohl by se do toho uzavřeného světa tradičních bohatých klanů přiženit. Ale o tom ani neuvažoval. Nikdy. Ne kvůli své minulosti. Firma a peníze, to byl jeho život a takhle mu to muselo stačit.

„Měl bys jim ukázat i svou druhou tvář, Juliane. Aby na tebe pohlíželi vlídněji,“ pokračoval Henry.

„Nebudu se té bandě elitářů podbízet jen proto, aby ze sebe měli dobrý pocit. V tom, co dělám, jsem dobrý. Moje práce by měla mluvit za mě,“ namítl Julian. Svůj hněv nedával nikdy najevo. Uměl se kontrolovat. Musel.

„Víc much nachytáš na med než na ocet. Pamatuj si to. Promluvíme si později – musím jít někoho pozdravit.“

Julian na sobě ucítil něčí pohled. Rozhlédl a zjistil, že se oči Lily Barnes-Shahové upírají přímo na něj. Nedokázal se od nich odtrhnout. I na tu vzdálenost, která je dělila, si všiml toho záblesku v jejích očích. Ona odvrátila pohled jako první, ale přesto si Julian uvědomil, že tenhle pocit moc dobře zná.

Bylo zvláštní sledovat člověka, který právě činil

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nevěsta s dobrou pověstí.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.